

twee werelden

Plassen in het donker

M

Ivan Wolffers is arts en patiënt.

beeld: De Beeldredactie,
Erik van 't Woud

Mensen geloven graag in sprookjes en goden. Een beetje hulp als het leven zwaar wordt, is nooit weg. Omdat ik de laatste tijd weer zo'n moeite heb om op tijd het toilet te bereiken, zoek ik op Google naar urinegodinnen aan wie ik een offer kan brengen, zodat ik bevrijd zal zijn van de last waarmee ik sinds mijn prostaatkankerbehandeling opgezaagd ben.

Laxmi, de Indiase godin, stonk naar koeienurine en in India drinkt men sinds mensenheugenis *panchagavia* voor de gezondheid, een drankje van melk, boter, yoghurt, mest en urine. Een producent wil nu ook een urinesoftdrink op de markt brengen. De Romeinen hadden scheet- en pisgoden, in Japan is het water ooit ontstaan uit de urine van de godin Izanami en de ayatollah Komeini dicteerde een aantal gedetailleerde regels over de manier waarop een moslim moet urineren. Als je een toilet binnengaat, is het bijvoorbeeld beter om dat eerst met de linkervoet te doen.

De bijbel staat bij grondige lezing ook vol adviezen. In Koningen 14 vers 10 staat dat God streng zal zijn tegen *'him that pisseth against the wall'*. Prachtig Engels in de bijbel van King James en veel leuker dan de vloek die de heer in de Nederlandse bijbel uitspreekt over mensen van het mannelijk geslacht. Jezus is trouwens enige tijd geleden

verschenen op een muur van een plaatselijk loterijkantoor in Argentinië, toen een hond daar plaste en er een vlek verscheen waarin het hoofd van de Messias op 33-jarige leeftijd te herkennen is. De urinevlek verdwijnt niet meer, de bevolking verdringt zich

nu voor dit wonder en er is al iemand officieel van zijn leukemie genezen.

Als ik het allemaal lees, besef ik dat ik niet ben gemaakt voor religie; ik geloof meer in de wetenschap. Maar wat moet ik geloven van een recent artikel in Cancer Genetics and Cytogenetics? Daar lees ik dat mensen die 's nachts naar de wc moeten en dan het licht aandoen, een grotere kans hebben op kanker. Slechts enkele seconden licht zouden al voldoende zijn, omdat het overexpressie veroorzaakt van cellen die met de vorming van kanker te maken hebben.

Door de behandeling van mijn prostaatkanker moet ik vaak plassen – ook 's nachts. Om mijn partner

niet tot last te zijn, stommel ik in het donker naar de wc, maar ik vraag me wel eens af of ze daarbij ongestoord blijft slapen. Want een man die over dameskleding struikelt, maakt lawaai voor twee. Nu kwam bij lezing van het artikel bij mij de vraag op of het ook beter is als ik 's morgens vroeg, wanneer ik door de drang wakker word en het al licht is, de ogen gesloten houd en op de tast het toilet zoek, voor ik weer een uurtje ga liggen. Of zou het misschien verstandiger zijn dan maar meteen op te staan?

Ik vraag me af waarom er binnen elk vakgebied niet gewoon strakke prioriteitenlijsten voor onderzoek bestaan. Ik kan me voorstellen dat het zoeken naar maximale begeleiding op het gebied van voeding bij mannen met prostaatkanker wat zinvoller is. Mijn wortels liggen in het onderzoek in gebieden van schaarste, en mijn goede vriend Sam Odjei uit Ghana zei altijd tegen me: 'Het interesseert me niet hoe hoog de zuurgraad van krokodillentranen is, zolang we niet goed weten waarom vrouwen niet voor prenatale zorg naar de kliniek gaan.' Daar heb je wat aan. En misschien heb je wel meer aan Laxmi's troost dan aan de wetenschap dat ik mijn kanker misschien mede heb gekregen omdat ik te vaak het licht aandeed.

**Een man die over
dameskleding struikelt,
maakt lawaai voor twee**